

GERALD BRITTLE

DÉMONOLOGOVÉ

Neuvěřitelné případy
Eda a Lorraine Warrenových,
skutečných lovců duchů

Démonologové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Gerald Brittle

Démonologové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

GERALD BRITTLE

DÉMONOLOGOVÉ

Neuvěřitelné případy
Eda a Lorraine Warrenových,
skutečných lovců duchů

xyz

DEMONOLOGIST. Copyright 1980, 2002 by Gerald Brittle, Ed Warren, Lorraine Warren.
This translation published by arrangement with Graymalkin Media Publishers.
Translation © David Sajvera, 2020
Cover photos © tarapong srichaiyos, GrAI / Shutterstock.com
NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7597-658-1
ISBN e-knihy 978-80-7683-902-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Obsah

Předmluva autora	9
Úvodní slovo	13
1. Tajemství Amityville	17
2. Umění a přízraky	37
3. Annabelle	65
4. Nadpřirozené jevy	85
5. Kouzelnická kniha jako vánoční dárek?	101
6. Bytosti mimosvětského původu	119
7. Infestace: Začátek procesu	139
8. Oprese: Vyjevení strategie	161
9. Útok na rodinu	185
10. Vysvobození	203
11. Luciferův sluha	227
12. Duch se vrací	245
13. Duše jako rukojmí	259
14. Enfieldské hlasy	283
15. Ještě jednu otázku, prosím	305

Pro M. M.

Herečka Vera Farmigová, nominovaná na ocenění Akademie filmového umění a věd (Oscar) o tom, jak se připravovala na roli Lorraine Warrenové ve filmu *V zajetí démonů* (The Conjuring):

Při přípravě na tuto roli jsem se spoléhala především na tuto knihu. Zjistila jsem, že navzdory její popularitě je velmi obtížné ji sehnat. Nedá se srovnat s žádnou knihou, kterou jsem kdy četla. Je to kniha o mystické teologii. Dozvíte se v ní o tom, jak a proč dochází k různým mystickým jevům.

Když jsem ji četla, byla jsem často k smrti vyděšená. Strašně jsem se bála. V předmluvě se sice mluví o tom, že není nebezpečné ji číst a že „v poznání je síla“. Budiž. Pokaždé, když jsem ji otevřela, mě ale stejně zachvátila hrůza. Radši jsem ji nikdy nečetla u sebe doma. Dokázala jsem ji číst kupodivu jenom v letadle. Je to zvláštní, ale jenom tam jsem se cítila v bezpečí.

Vera Farmigová

Předmluva autora

Není možné připravit čtenáře v několika odstavcích na to, co ho čeká v této knize. Tento text totiž obsahuje zcela unikátní materiály, které přesahují rámec duchařských příběhů a kratochvilných historek o podivných aktivitách ve strašidelných domech. Ukazuje, že rozměr hrůzy a zla je nejen reálný, ale že jeho působení se zcela vymyká naší představivosti.

To, co bychom ale měli v této předmluvě zdůraznit, je fakt, že všechny informace uvedené v knize jsou pravdivé. Jedná se o skutečné případy, které se staly reálným osobám a až na několik výjimek se odehrály v polovině nebo na konci sedmdesátých let 20. století. Velká péče byla věnována tomu, aby byly z archivu manželů Warrenových vybrány právě ty kauzy, jež se opírají o svědectví vysvěceného kněze či exorcisty, nebo, u několika známých případů, o důvěryhodná a ověřená svědectví hlavních aktérů zachycená na magnetofonový záznam. Je třeba též zdůraznit, že popisy jevů zachycených v této knize nejsou nijak zveličené. Už jen omezený prostor vyhrazený jednotlivým kauzám znemožňuje přehnané zabíhání do detailů, které bývají často ohromující.

Hlavním cílem knihy není podávat detailní rozbory daných případů, mást čtenáře komplikovanými souvislostmi ani jim předkládat pouhé přepisy záznamů hlasů a zvukových projevů duchů. V tomto textu mohly

být zpracovány také úplně jiné příběhy a způsob jejich prezentace mohl být mnohem děsivější. To, co ale čtenáře nakonec šokuje nejvíc, je síla poselství Eda a Lorraine Warrenových. V dnešní době najdeme asi stěží důvěryhodnější zdroj informací o fenoménech spojených s výskytem duchů a nadpřirozených sil. Warrenovi zasvětili svůj život nezištně studiu, učení a zkoumání této oblasti a jejich zkušenosti byly zdokumentovány a dosvědčeny mnoha duchovními, rabíny, lékaři, zástupci médií, policisty a uznávanými experty na parapsychologické jevy.

Ed a Lorraine Warrenovi v této knize vyprávějí otevřeně a upřímně o svých osobních zkušenostech a odkrývají neuvěřitelná tajemství skrytá za bizarními jevy, k nimž dochází v domech postižených aktivitou spirituálních bytostí. Určují kategorie duchů, kteří dokáží posednout člověka, a popisují příznaky přítomnosti typického poltergeista. Mystické principy prezentované Warrenovými v rámci jejich výkladu byly pečlivě prozkoumány a ověřeny a jejich výroky jsou v souladu s teologickými autoritami a oficiálními akademickými texty o démonologii a exorcismu. To, co Warrenovi svým vyprávěním obecně sdělují, je výzvou našemu chápání života, smrti a místa člověka na zemi.

Čtenář by ale při tom všem neměl zapomínat, že k přímému či násilnému zasahování vnějších spirituálních sil do lidského života dochází jenom velmi vzácně. Člověk dokáže svými vlastními silami dosahovat triumfů nebo páchat ohavnosti, a je proto nezodpovědné svalovat vinu na nadpřirozené síly, když hlavní chyba spočívá v nás samých. Proto bychom neměli předpokládat, že se s jevy a poruchami popsány v této knize budeme setkávat na každém kroku. Výklady a analýzy manželů Warrenových se týkají pouze těch případů, kdy se skutečně prokázalo, že se jedná o nadpřirozený jev, a kde byl příslušný agent jednoznačně identifikován.

Kvůli potenciálnímu nebezpečí přesné replikace specifických situací jsou jednotlivé případy v některých kapitolách prezentovány ve formě rekonstrukcí rozhovorů s Edem a Lorraine Warrenovými, během nichž svými slovy popisují inkriminovanou událost, a jejich vyprávění mohou

být pak doplněna dalšími svědectvím přímých účastníků nebo magnetofonovým záznamem z místa, kde se příslušný jev odehrál. Jména, adresy, místa a další identifikační údaje byly v několika případech z důvodu ochrany identity svědků či obětí změněny. Všem osobám a rodinám, jejichž jména či zážitky jsou zmíněny v této knize, chci vyjádřit svou upřímnou vděčnost a víru, že se jejich námaha a strádání tímto odhalením alespoň trochu transformují a přinesou pozitivní výsledky.

V neposlední řadě je třeba zmínit, že text této knihy byl čten, korigován a upřesněn dvěma římskokatolickými exorcisty, jimž chci touto cestou oficiálně vyjádřit uznání a poděkovat za jejich kompetentní vedení. A můj hluboký dík patří také mé ženě a rodičům – jejich neochvějná podpora dokáže měnit svět.

Gerald Brittle

Úvodní slovo

Potkat sympatické lidi, kteří se i uprostřed velkých obtíží a zmatku dokáží chovat příjemně, je opravdu mimořádný zážitek. A potkat sympatické lidi, již se přitom ještě zajímají o problémy a zranění druhých – ať už se jedná o újmu psychickou, či duchovní –, je vždy jedinečným a vzácným darem.

V dnešní době plné neklidu, úzkosti a nestability je inspirující být v kontaktu s lidmi, kteří komunikují v duchu klidu a respektu k ostatním bez ohledu na rasu, víru, etnický původ nebo náboženské postoje. Právě takoví jsou totiž manželé Ed a Lorraine Warrenovi, kteří k nám promlouvají skrze stránky této knihy.

S Edem a Lorraine jsem se setkal při návštěvě jejich farnosti v Connecticutu. Jak se přede mnou postupně odvíjel příběh jejich života, docházely mi jasně dvě zásadní skutečnosti. Zaprvé – že je to dvojice soucitných, milujících, zbožných a realisticky uvažujících lidí obdařených mimořádným darem intelektu, ducha a duše. Zadruhé – že jsou oddaní boji za ochranu a osvobození lidí, kteří se dostali do zajetí negativních sil či vlivů. Jejich snaha o vysvobození těchto zajatců zla je svatá a úctyhodná aspirace a zodpovědná profese, jíž věnovali pětatřicet let studia, zkoumání a pečlivého, vědecky přesného zaznamenávání a analyzování. Jejich osobní dar

duševního a duchovního rozlišování a vroucí modlitby je vedl k pravidelným konzultacím s duchovními, díky čemuž mohli využít podpory církve a její moci nad silami zla.

Jako katolický kněz jsem obzvláště dojat upřímností, pokorou a rozvážností, které z tohoto manželského páru vyzarují, a duchem shody, jenž je provází.

Tváří v tvář rebelujícím a zlým vlivům, které usilují o zničení či maření Božího plánu na dočasné i věčné blaho člověka, je pokora klíčem k pravdě, jež poráží klamně síly zla. Jak Starý, tak Nový zákon mluví jasně o lži Satana a jeho démonů. Bůh tak varuje člověka před Satanovým lhaním. Pravda je jádrem Božího slova určeného člověku.

Pro člověka, který věří v Boha Bible, je démonické uctívání a vzývání zlou, pohanskou praxí, jež se rozhodla vzdorovat Bohu. Někdy je Bůh prostě ignorován, někdy je vysmíván prostřednictvím jistých rituálů a vzývání. Jindy dochází přímo k rouhání vůči Bohu. Tyto praxe a „hry“, které jsou součástí démonického uctívání, jsou opravdu nebezpečné, což ukazuje i příběh Warrenových. Tato nebezpečí ale nejsou pouze náhodná – jsou zcela reálná a mohou mít dalekosáhlé důsledky. Naše životy mohou být samy o sobě plné různých nástrah a některé jsou ukončeny vraždou nebo různými „nehodami“, a je proto maximálně neopatrné zahrávat si se silami, jež nemáme pod kontrolou a kterým vůbec nerozumíme.

Bůh Bible je Bohem pravdy a popisuje Satana jako Otce lži. Abychom se otevřeli Božím pravdám a Jeho slibům, je nutné být pokorný. Žít v duchu Jeho pravdy znamená být v bezpečí před hrozícím zlem, které vede k destrukci.

Osobně doufám, že všichni, kdo si přečtou toto poselství, budou dojatí ušlechtilou sounáležitostí Eda a Lorraine Warrenových a otevřou svá srdce a životy spásnému Duchu našeho Boha Lásky.

Reverend John C. Hughes, M.S.

Duch (*spirit*): Nadpřirozená, netělesná, rozumová bytost či osobnost, za normálních okolností zpravidla považovaná za neviditelnou pro lidské smysly, která se ale dle své libosti může nechat spatřit, projevující se často nepříjemnou, hroživou či člověku nepřátelskou aktivitou.

Oxfordský slovník angličtiny

1. Tajemství Amityville

V pracovně Eda Warrena v okrese Fairfield byl slyšet jenom tikot starožitných hodin odměřujících s mechanickou přesností pomalu plynoucí čas. Jinak bylo úplně ticho. Byla hluboká, chladná a temná noc v Nové Anglii.

Ed Warren, zamyšlený prošedivělý padesátník seděl u psacího stolu, který osvětlovala jen jedna mosazná lampa, a pracoval. Obklopovaly ho stovky knih. Většina z nich byly tituly se zvláštními, tajemnými názvy odkazujícími na mysteriózní učení zvané démonologie. Nad psacím stolem visely fotografie mnichů a hrozivě se tvářících exorcistů zachycených na nějakém místě, které připomínalo klášter. Ed pracující v nočním tichu svého pokoje prožil opravdu děsivý den, který ale neměl bohužel zdaleka za sebou.

Těsně před třetí hodinou prastarý mechanismus ozubených kol ožil a ozvala se řada cvakavých zvuků, jež se po chvíli rozvlnily ve tři chmurné, rezonující úderu kovového zvonu. Při třetím úderu zvedl Ed oči od papíru, naslouchal zvukům z temnoty a pak začal znovu psát. Tři hodiny ráno, hodina duchů, hodina Antikrista. A v následujících okamžicích, aniž by to předem tušil, unikl Ed Warren jisté smrti.

Před několika hodinami se Ed a Lorraine Warrenovi vrátili do svého domu v Connecticutu poté, co byli požádáni, aby vyšetřili případ údajného

„strašidelného domu“ na jižním pobřeží Long Islandu, příjemné rezidenční oblasti na předměstí New Yorku. Tento dům zakoupili v prosinci 1975 manželé George a Kathleen Lutzovi a někdy kolem Vánoc se do něj nastěhovali i se svými třemi malými dětmi. Rok předtím, než Lutzovi dům koupili, nejstarší syn předchozího majitele zavraždil šest spících členů své rodiny. Tento hrůzný čin spáchal 13. listopadu 1974 ve 3:15 ráno puškou ráže 9 mm.* Dne 15. ledna 1976 prchli Lutzovi z domu a tvrdili, že se stali obětí nadpřirozených sil, které se na tomto místě začaly projevovat. Byl to případ, který později vešel ve všeobecnou známost jako *Horor v Amityville*.

Na konci ledna 1976 se začal o případ zajímat tisk a v reakci na vyprávění členů Lutzovy rodiny o bizarních zážitcích v domě byli povoláni odborníci, aby případ prošetřili. Těmito odborníky byli právě Ed a Lorraine Warrenovi. Warrenovi byli vybráni proto, že byli již nějakou dobu řazeni mezi nejvýznamnější americké specialisty na výzkum nadpřirozených jevů a spirituálních entit. Během tří desítek let svého působení v této oblasti vyšetřili Ed a Lorraine přes tři tisíce případů paranormálních a nadpřirozených jevů.

Média se dožadovala odpovědi na otázku, jestli je v tomto domě nějaký „duch“.

Odpověď, kterou Warrenovi předložili veřejnosti po třídenním vyšetřování, ale nikdo nečekal. A nebudila příliš důvěru.

„Ano,“ uzavřeli tehdy Warrenovi své vyšetřování. „Podle našeho názoru byla v domě přítomna skutečně jakási *duchovní entita*, *spirituální bytost* (*spirit* – pozn. překl.) a pronásledovala Lutzovu rodinu. Ale,“ zněl překvapivý závěr, „*nebyl* tam přítomen *žádný duch* (*ghost* – pozn. překl.).“

Co znamenalo toto paradoxní vyjádření? Znamenalo to snad, že jsou ještě jiné duchovní entity než duchové?

Je to neuvěřitelné, ale odpověď Warrenových na tuto otázku zní: ANO.

„Jsou dva druhy duchovních entit, s nimiž se lze setkat u autentických nadpřirozených jevů,“ vysvětlovali Warrenovi 6. března 1976. „Jedna je

* *The New York Times*, 15. listopadu 1974.

lidská, ta druhá je nelidská. Nelidský duch je bytost, která nikdy nekráčela po zemi v lidské podobě.“

Střízlivá odpověď, kterou zde Warrenovi prezentovali, nebyla jen dobře míněná spekulace, protože přesně před dvěma týdny byli Ed a Lorraine Warrenovi nuceni čelit právě takové nelidské duchovní bytosti, a to přímo ve svém vlastním domě. Tato bytost navštívila nejprve Eda.

Pracovna Eda Warrena se nachází v malé budově o rozměrech menší chatky, která je propojená s hlavním domem dlouhou, uzavřenou spojovací chodbou. Oné osudné únorové noci seděl Ed ve své pracovně a prováděl předběžný rozbor detailů případu z Amityville, když se západka u těžkých dřevěných dveří na konci dlouhé chodby sama od sebe vycvakla a dveře se s hlasitým bouchnutím otevřely. Ozvaly se kroky přibližující se k pracovně.

Ed se opřel o opěradlo a čekal, že vstoupí Lorraine s šálkem kávy, který v tu chvíli zrovna tak naléhavě potřeboval.

„Jsem tady,“ zvolal Ed. Uplynula ale dlouhá doba a nikdo se neobjevoval. „Lorraine?“ zavolal Ed znovu, ale nedostal žádnou odpověď.

Jediné, co uslyšel, byl děsivý, kvílivý zvuk větru někde v dálce. Nebyl to ale typický kvílivý zvuk meluzíny pod římsou, ale spíše hrozivý řev vzdáleného cyklonu. Na rukou mu naskákala husí kůže.

„Lorraine?“ zvolal hlasitě. „Jsi tam?“ Ani teď nedostal žádnou odpověď.

Jak neblahý zvuk vířícího větru nabýval na síle a intenzitě, Ed si v duchu rychle přebral několik posledních sekund tohoto podivného jevu. Pak si uvědomil, že se z chodby ozvaly možná jen *tři* kroky – nebyla to kontinuální chůze člověka kráčejícího po podlaze. Něco nebylo v pořádku!

Najednou světlo stolní lampy zesláblo na úroveň plamene svíčky. Pak, z ničeho nic, teplota v místnosti klesla tak, že byla zima jako v mrazicím boxu. Místnost se zaplnila jedovatě čpavým pachem síry.

V obavě, že se jedná o útok nepřírozených sil, otevřel Ed šuplík stolu a vyndal z něj lahvičku se svícenou vodou a velký dřevěný krucifix. Pak

vstal, udělal několik kroků a vyšel ze své pracovny do předsíně. Jakmile to udělal, vyletěl z chodby děsivý, kuželovitý vír.

Ve spodní části byl špičatý, nahoře širší a byl mnohem černější než přirozená černá noci. Tato vířící černá hmota přesahovala svou výškou výšku průměrné mužské postavy, pohybovala se po slabě osvětlené místnosti, přesunula se pomalu k Edově levé straně a zastavila se asi tři metry od něj. Ed ji pozoroval a měl dojem, že je najednou ještě černější a hustší než předtím! Samozřejmě, uprostřed víru se začaly objevovat obrysy čehosi. Ta věc se začala projevovat v tělesné formě!

Ed Warren jako zkušený démonolog věděl, že musí jednat rychle a převzít iniciativu dřív, než se ona hrozivá černá masa transformuje v něco mnohem nebezpečnějšího a nepřátelského.

Když Ed pozdvihl kříž, spatřil, že se to rychle mění v hrůzostrašný přízrak s kápí. Ustoupil zpátky. V okamžiku, kdy tak učinil, bytost se dala do vzdorovitého pohybu *směrem* k němu!

Ed se zastavil a už se ani nepohnul, zatímco černá hmota se k němu pomalu blížila. Když se černá masa přiblížila jen na pár stop, Ed ji metodicky a s absolutním odhodláním pokropil svěcenou vodou z lahvičky. Jeho ruka přitom opsala tvar kříže. Pak pronesl prastaré zaříkání: „Ve jménu *Ježíše Krista*, odejdi!“

Několik dlouhých sekund stála černá masa asi třicet centimetrů od kříže, aniž by se pohnula. Pak se začala pomalu stahovat – předtím ale Edovi probleskla jasná vize smrtelné autonehody na dálnici, jejímiž účastníky by se s Lorraine mohli stát. Bytost se pak stáhla do spojovací chodby, odkud se předtím vynořila.

Ed Warren pocítil ohromnou úlevu. Stál zbrocený potem v mrazivě chladné místnosti. Jak se snažil utřídit myšlenky, uslyšel z ničeho nic zvenku agresivní vrčení bojujících zvířat. Okamžitě mu došlo, že se nejedná o žádná bojující zvířata. Skutečnost byla úplně jiná – návštěva ještě neskončila. Ta bytost se jenom přesunula do prvního patra, aby zaútočila na Lorraine!

Ed vyběhl ven z pracovny. Nevydal se spojovací chodbou, ale skoro vyrazil boční dveře vedoucí ven a běžel k zadnímu schodišti domu.

Věděl, že může být pozdě.

Lorraine Warrenová seděla zatím nahoře v posteli a četla životopis Padre Pia, pozoruhodného kapucínského mnicha, kterého mnozí považují za světce. Lorraine bez ohledu na únavu nikdy nespí, pokud její manžel ještě pracuje. Díky celoživotní praxi v oboru nadpřirozených jevů Ed i Lorraine dobře vědí, že nejsou nikdy sami. Nikdy.

Lorraine si v klidu četla, když najednou ucítila, jak celou místnost pokryl děsivý příkrov hrůzy. Odložila knihu, i ona si uvědomila, že je něco špatně. *Strašně špatně!*

„Byla jsem najednou ochromená hrůzou,“ vzpomíná Lorraine. „Přitom jsem nevěděla, čeho se bojím. Rozhlížela jsem se po pokoji, ale nic tam nebylo. Pak jsem se podívala na naše dva psy, kteří spali vedle postele. Ani se nepohnuli. Jedna věc byla ale zarážející – všechny chlupy na tělech obou zvířat, od hlavy až po ocas, stály v pozoru! Pak se, z ničeho nic, rozpoutalo peklo.“

Vířící černá věc, kterou Ed sotva před minutou vyhnal z pracovny, musela projít chodbou a dostala se do domu. Vetřelec ohlašoval svůj příchod hromovými údery, které Lorraine připomínaly „něco jako bušení kladiva na ocelový plech“. Každý úder ji rozechvíval a pak – během několika sekund, jako kdyby něco vysálo z místnosti všechno teplo. Lorraine se roztrásla zimou. Hrozné rány pak ustaly, i ona zaslechla přibližující se vír.

Uslyšela také výhrůžný, bezbožný zvuk přicházející zezdola z průchozí chodby. S hrůzou naslouchala, jak vír vystupuje po schodech, prosviští kuchyní, jídelnou, obývacím pokojem...

„Ať už to bylo cokoli, *hledalo* to mě,“ říká Lorraine. „Co to ale bylo? Proč to tu bylo? Pak najednou do ložnice vlétl černý vířící cyklon a stál přímo přede mnou.“

„Nedokázala jsem se zbavit hrůzy, protože jsem cítila, že se ten černý předmět blíží ke mně,“ vzpomíná Lorraine. „Snažila jsem se pohnout, ale

nešlo to. Chtěla jsem vykřiknout, ale nevydala jsem ze sebe ani hlásku. Cítila jsem takovou zhoubu jako nikdy předtím. Díky své jasnozřivosti jsem věděla, že to je duch smrti. Ale vypadalo to, že to chce víc než jen moji smrt: chtělo to *mě*, *mé já*, *mé bytí*.“

„Pak se to ještě zhoršovalo,“ pokračuje Lorraine. „Cítila jsem, že mě to přitahuje do té černé věci. A nedokázala jsem tomu zabránit! Zcela mechanicky jsem udělala jedinou věc, která mě napadla, zavolala jsem Boží jméno a žádala Ho o ochranu. Pak jsem najednou získala i moc udělat znamení kříže – velkého kříže – do vzduchu mezi sebe a tu věc. To ji zastavilo. Tím to ale neskončilo! Nevěděla jsem, co mám udělat dál. V tu chvíli, díky Bohu, do ložnice vběhl Ed. A jakmile se objevil, vír se roztočil a zmizel do vedlejší místnosti, přímo přes zeď, a pak vyletěl komínem. A bylo po všem. Nic nebylo poškozené ani rozbité. Nicméně, tohle bylo naše *první* setkání s tímto nelidským duchem.“

To, s čím byli Ed a Lorraine Warrenovi onoho rána nuceni se konfrontovat, nebyl lidský duch. (Nebyli také jedinými svědky podobného jevu. Týž černý vír viděli samozřejmě i jiní lidé.) Bylo to něco horšího než duch, byl to projev poměrně vzácného úkazu známého jako nelidský démonický duch. Nepřirozená bytost, nelidská duchovní entita posedlá negativní, ďábelskou inteligencí zaměřenou na hněv proti člověku a Bohu.

To, čím tato duchovní entita je, co může provést a co její projev může věstít, je předmětem činnosti a zájmu démonologů.

Donedávna o Edu a Lorraine Warrenových věděl pouze úzký okruh podobně zaměřených profesionálů a exorcistů. Jejich práce zůstávala zákonitě mimo pozornost veřejnosti. Warrenovi se drželi záměrně stranou a pracovali soukromě s jedinci, kteří zakoušeli *skutečné* problémy s výskytem duchů nebo pracovali jako vyšetřovatelé na místech, kde docházelo k výskytu podivných a neobvyklých jevů.

Warrenovi začali s výzkumem těchto fenoménů již v polovině čtyřicátých let, teprve v sedmdesátých letech ale jejich práce vešla do povědomí

širší veřejnosti. Vypadalo to, že Warrenovi byli skoro všude, kde docházelo k nějakým bizarním či strašidelným aktivitám. Například v roce 1972 byla v jedné rezidenci ve West Pointu zaznamenána aktivita ducha sluhy, který zemřel v 19. století a který strašil místní hosty. New York Times později informovaly o tom, že to byli právě Warrenovi, koho armáda povolala, aby se této podvrtné duchovní bytosti postavil a učinil přítrž jejím vylomeninám.

Na začátku roku 1974 se Warrenovi ocitli opět v hledáčku médií. Tentokrát se o nich hovořilo v souvislosti s exorcismem, jež provedl jeden římskokatolický kněz v domě zpustošeném neviditelnými výtržníky, kteří dokonce útočili i na lidi! Ještě téhož roku se Warrenovi ocitli opět ve zprávách na nejmenovaném televizním kanále, když byla v jednom domě v Nové Anglii zaznamenána podivná aktivita „poltergeista“. „Příčina těchto narušení...“ vysvětlil Ed zasvěceně. „byla v obou případech démonického původu.“

Teprve od roku 1976, kdy se Ed a Lorraine zapojili do vyšetřování dalšího případu „démonické aktivity“ v Amityville, se ale začala veřejnost intenzivně zajímat o jejich mimořádnou činnost v oblasti výzkumu nadpřirozených jevů.

Kdo jsou ti nenápadní manželé, kteří se objevují na fotografiích v novinách? Co to je za lidi a jak žijí? A co je podstatou jejich práce?

Někoho možná napadne, že lidé zabývající se démonologií musí být temní, Ed a Lorraine Warrenovi ale nejsou ani okultisti, ani excentrici a nejsou to ani náboženští fanatici, kteří se vydali na nějakou pofidérní křížovou výpravu. Naopak – Warrenovi nevnímají život ani trochu negativně. A je jasné, že je to *právě jejich pozitivní přístup*, díky čemu jsou ve své práci tak úspěšní.

Ed Warren se narodil v září 1926 v Connecticutu. Je to silný, hřmotný a dobrácký chlapík se širokým hrudníkem. Vypadá spíš jako prodáváč z hokynářství někde na rohu ulice než jako démonolog. Je naprosto skromný a neokázalý a nepůsobí ani trochu dojmem, že by disponoval nějakým

tajemným věděním a skrytou mocí. Je klidný a tolerantní. Vyzařuje z něj aura kompetence, již nacházíme často u lidí, kteří se ke svým poznatkům dopracovali namáhavými a spleťtými cestami.

Lorraine Warrenová se narodila v lednu 1927 jen pár kilometrů od bydliště svého budoucího manžela. Je štíhlá a atraktivní a na její tváři se každou chvíli objeví úsměv. Na základě jejího vzhledu, který připomíná typickou paní domu z Nové Anglie, vždy pečlivě upravenou a oblečenou podle poslední módy, by asi málokdo soudil, že disponuje schopností hluboké jasnožřivosti a že funguje jako médium pracující v jemném transu. Lorraine je přitom obdařena i biblickým darem rozlišování duchů, o němž hovoří svatý Pavel ve svém Prvním listě Korintským.

Ed a Lorraine tvoří společně srdečný, šťastný manželský pár. Je jim něco mezi padesáti a šedesáti a nejsou jenom partneři, ale vládne mezi nimi jedinečné přátelství a výrazně pozitivní pohled na život. Díky tomu, co zažili a naučili se v průběhu své nevěšdní kariéry, ale získali i moudrost, jíž jejich vrstevníci zpravidla nedosahují.

Asi nás nepřekvapí, že otázka, kterou dnes lidé Edovi a Lorraine nejčastěji pokládají, zní: „Co se tehdy *skutečně* stalo v Amityville?“ Ačkoli neexistuje stručná odpověď, jež by dokázala vysvětlit tento případ, nejobširnější vysvětlení poskytli Warrenovi při dobročinné přednášce v létě 1978 v jejich rodném městě Monroe v Connecticutu.

Přednáška se konala v čistém a kultivovaném sále městské budovy. Byl nádherný, voňavý srpnový večer a deset minut před začátkem přednášky byl sál zaplněný do posledního místa. Posluchači, na které nezbylo místo, si posedali v postranních uličkách na zem. Všichni mezi sebou živě debatovali. Všude kolem byla slyšet slova jako *duch* nebo *exorcismus*. Vypadalo to, že ten večer znali všichni nějakou duchařskou historku, o níž se chtěli podělit se svým sousedem.

Na pódiu jsou dva menší přednáškové pulty, každý s malým chromovým mikrofonem. Přesně v osm hodin se světla v hledišti ztlumí, hlasy publika přejdou do vzrušeného šepotu a za chvíli už vchází na pódium

Warrenovi. Lorraine má na sobě dlouhou tartanovou sukni, našasenou halenku a černou sametovou vestu. Ed má modré sportovní sako a barevně sladěnou tartanovou kravatu.

„Dámy a pánové, dnes bychom se Ed a já s vámi chtěli podělit o naše zážitky, které jsme získali v takzvaných strašidelných domech, o nichž se v poslední době psalo v novinách. Chtěli bychom vám ukázat, co jsme v těchto domech objevili, a prodiskutovat také některé informace o případech, kde byla možná komunikace s duchy přítomnými na těchto místech.“

Ed kývne na promítače, který vypíná osvětlení jeviště. V sále se hned ozvou vyděšené výkřiky. „Ale ne, budou jenom promítat fotografie,“ ozve se malá dívka, která se pohodlně uvelebí v sedadle.

„Tady vidíte jeden *takový* dům,“ prohlásí Ed, když se na plátně objeví první snímek. „Tento dům řadíme do zmíněné kategorie proto, že ta přátelsky vypadající žena, která stojí u okna v přízemí, je duch.“

A tak začíná jejich přednáška... Právě tohle je důvod, proč je Warrenovi pořádají – jejich cílem není vyprávět duchařské historky, ale demonstrovat na konkrétních příkladech, že nadpřirozené jevy skutečně existují, a vysvětlovat, jak a proč k nim dochází.

A Ed to také vysvětluje: „Existence duchů není záležitostí víry. Je to věc důkazů. Otázka vlastně nezní, *jestli* k těmto jevům dochází, ale spíše *proč* k nim dochází. A proč tak neuvěřitelně vlezle a dotěrně zasahují do lidských záležitostí.“

Důvod, proč začali Warrenovi pořádát veřejné přednášky, je třeba hledat zhruba na konci šedesátých let. Tehdy se uprostřed všeobecného experimentování s alternativními životními styly vynořil i znovuobjevený zájem o okultismus. Dveře do „podsvětí“, které byly po více než století uzavřené, se z ničeho nic otevřely dokořán, což mělo za následek drastický nárůst nahlášených jevů spojených s negativním spirituálním působením. Warrenovi byli skoro okamžitě zahlceni zprávami o údajných případech napadení či posednutí negativními duchy.

Většina z dotčených osob byly osoby ve věku univerzitních studentů. Tyto závažné skutečnosti Warrenovy mírně znepokojily a vedly je k rozhodnutí začít pořádat přednášky v univerzitních kampusech po celé zemi, při nichž budou varovat studenty před nebezpečími okultismu. Svá tvrzení přitom dokládali celou řadou dokumentů a důkazů – diapozitivy, fotografiemi, magnetofonovými záznamy i fyzickými artefakty – a ve svých posluchačích přitom zanechávali nesmazatelný dojem. O jejich přímé zkušenosti a výzkumy se postupem času začala zajímat i širší veřejnost.

Ačkoli jsou přednášky Warrenových i dnes zaměřeny primárně na posluchače z řad vysokoškolských studentů, Warrenovi v rámci svých časových možností vystupují i na shromážděních v různých městech nebo hovoří v rádiu či televizi. Díky své upřímnosti a bohatým zkušenostem se stali velmi populárními. Jejich uvolněný, informativní a věcný styl dokázal přesvědčit mnoho skeptiků a přivést je k víře. Ačkoli Ed a Lorraine nabízí jasná a zřetelná vysvětlení spirituálních jevů, jsou si také vědomi své zodpovědnosti a závažnosti svých tvrzení. Warrenovi prostě neříkají nic, co by si předtím neověřili a co by nemohli doložit věrohodnými důkazy a dokumenty.

Během connecticutské přednášky publikum tiše naslouchalo výkladu Warrenových. Ed a Lorraine rozebírali jednotlivé případy spirituálních jevů a své komentáře ilustrovali promítanými diapozitivy zachycujícími duchy, světelné fenomény, případy levitace či zhmotnění předmětů. (Dan Greenburg ve své knize *Something's There /Něco tam je/* prohlásil, že když Warrenovi řeknou, že viděli ducha, tak ho doopravdy viděli!). Když výklad skončil a světla v sále se rozsvítila, zvedly se okamžitě desítky rukou zvědavých tazatelů.

Přirozenou součástí každé veřejné přednášky manželů Warrenových jsou i otázky a odpovědi, které následují vždy po hlavním výkladu. V této části si lidé mohou sami ujasnit některé sporné a nepochopitelné problémy, protože se mohou Warrenových na cokoli zeptat a na svou otázku

dostanou přímou odpověď. Pro Eda a Lorraine je to jako přátelský rozhovor souseda se sousedem.

„A teď, když jste všichni připraveni na to přestěhovat se do strašidelného domu,“ pobaví Ed auditorium, „můžeme položit první otázku.“ Postaví se starší muž s brýlemi se zlacenými obroučky.

„Jsem dost starý na to, abych mohl být váš otec, Ede Warrene, ale za celý svůj život jsem neviděl žádný z těch *jevů*, o nichž tady mluvíte. Vy jste někdy viděl nějakého ducha? Viděl jste na vlastní oči ty levitující předměty?“ Muž se zase posadí.

„Během svého života jsem viděl mnoho, opravdu mnoho materializovaných duchů,“ odpoví Ed do mikrofonu. „Duchy, které jste dnes večer viděl na těch snímcích, jsem vyfotografoval buď já osobně, nebo mi přitom pomáhali specialisté na psychickou fotografii, kteří se podíleli na vyšetřování. Tento rok se vlastně chystáme do Anglie, kde se chceme pokusit vyfotografovat také Hnědou Lady z Raynham Hall – tedy Lady Dorothy Walpole, což je jeden z nejznámějších anglických duchů. Nedaleko odtamtud je Borley, místo, které je prý nejpostiženější nadpřirozenými jevy v celé Anglii. Já i Lorraine jsme na vlastní oči viděli i legendární jepťišku z Borley, jak kráčí po cestě. Tentokrát se ji pokusíme i vyfotografovat.“

Ed usrkne ze sklenice s ledovou vodou a pokračuje: „Co se týče levitace – ano, viděl jsem nejrůznější druhy levitací. Ty případy, které jsem vám dnes večer ukazoval, byly démonické aktivity, nebyli to lidské duchové. Během tohoto případu jsem viděl levitovat třeba dvousetkilovou lednici. Jindy jsem viděl, jak se televizní přijímač na konzoli vznesl pomalu do vzduchu a pak se s ohlušujícím výbuchem zřítil na zem. Přitom ani jedna elektronka nebyla rozbitá!“

Ed ukáže na vysokou blond dámu, která se postaví, aby položila další otázku.

„V *Hororu v Amityville* cituje autor starou pověst, že zlá duchovní bytost nemůže přejít přes vodu,“ zeptá se. „Je to pravda?“

„Ne, to je jen stará pověra,“ vysvětlí jí Ed. „Spirituální entity nejsou vázány fyzickými omezeními – ostatně ani vzdáleností. Už jen tím, že *myslíte* na nějakou spirituální entitu, ji k sobě přitahujete.“

Lorraine dá slovo dospívajícímu mladíkovi, který sedí hned u pódia. „Co myslíte tím slovem *nadpřirozený*?“ zeptá se.

„Pokud se podíváte do slovníku, zjistíte, že slovo ‚nadpřirozený‘ znamená aktivitu vyvolanou Bohem nebo Jeho anděly,“ odpovídá na otázku Lorraine. „Většina lidí ten pojem ale takhle nechápe. Takže my to slovo používáme většinou tak, jak je všeobecně chápáno – tedy jako aktivita způsobená jakoukoli silou či agentem, který není součástí naší tělesné, pozemské říše. Kromě toho, fenomény způsobené *nelidskými* duchovními entitami, jsou označovány také jako *nepřirozené* aktivity. Jinak řečeno – jevy způsobené nelidskými duchy mohou být považovány za negativní zázraky.“

Ed pak ukáže na ženu uprostřed davu. „Kdybych zítra zemřela,“ zní její otázka. „stane se ze mě duch?“

„Je to možné,“ odpoví Ed. „Ale není to pravděpodobné. Kdybyste ale zemřela náhle a neočekávaně – řekněme třeba při nějaké nehodě – a odmítla byste se smířit se skutečností, že jste fyzicky mrtvá, tak byste zůstala připoutaná k této zemi tak dlouho, dokud byste si neuvědomila, že jste mimo hru, tedy že jste mrtvá. Mezitím byste se snažila vyřešit tento problém jako duch a svou vazbu k této zemi byste při tom pravděpodobně realizovala v nějakém dobře známém prostředí – třeba ve vašem domově a podobně. V téhle situaci pro vás nebude problém pohybovat se v něm jako dřív – budete moci vidět a slyšet členy své rodiny stejně jako předtím, oni ale nebudou schopní slyšet vás. ‚Co se děje?‘ můžete se pak ptát sama sebe. ‚Proč si mě nevšímají?‘ Může vás to pak začít frustrovat a najdete si nějakou cestu, jak ovládat myslí hmotu – a začnete hýbat s předměty nebo třeba zabouchnete dveře, abyste upoutala něčí pozornost. Přitom se vám samozřejmě podaří jenom to, že svou vlastní rodinu vyděsíte k smrti. A v tu chvíli si obvykle lidé zavolají mě a Lorraine a my pak přijedeme do

vašeho domu, trochu si s vámi jako s duchem promluvíme – tak, abyste dokázala správně odejít.“

„Jak jste se původně dostali k případu v Amityville?“ ptá se Warrenových opálený gentleman v ragbyovém triku. „A jak se lišil váš postup od postupu ostatních vyšetřovatelů? Co jste při vyšetřování vlastně dělali?“ Ta otázka vyvolá v ostatních souhlas a publikum dává hlasitě najevo, že chce slyšet odpověď.

„Vaše dlouhá otázka vyžaduje dlouhou odpověď, pane,“ varuje ho Lorraine jemně.

„To je v pořádku,“ zvolá muž do auditoria.

„Tak dobře,“ začne Lorraine vysvětlovat. „Zapojili jsme se do toho případu poslední týden v lednu 1976, kdy k nám domů volala jedna mladá žena, televizní producentka z New Yorku. Chtěla vědět, jestli máme čas se podívat do jednoho strašidelného domu na Long Islandu. Řekla jsem jí, že možná ano, ale že potřebuju znát víc podrobností. Ona mi pak řekla o vraždách DeFeových v roce 1974 a o zkušenostech rodiny Lutzových v tomto domě. Pak mi ta mladá žena sdělila, že její televizní stanice natáčela práci parapsychologů a dalších odborníků na paranormální jevy, kteří vstoupili do domu poté, co z něj Lutzovi utekli. Nicméně ani po měsíci tito vyšetřovatelé nedošli k žádnému konkrétnímu závěru. Chtěla se nás proto zeptat, jestli bychom v domě neuspořádali seanci a nesdělili jim, jestli za všemi těmi problémy není aktivita nějakých duchů.“

Ano, řekla jsem jí, že můžeme dům prozkoumat, ale že seance je trošku něco jiného. Pochopila to. Mezitím jsem zavolala Edovi, který souhlasil s tím, že bude správně pustit se do vyšetřování toho případu.

Když jsme přijeli na Long Island, setkali jsme se nejprve s Georgem a Kathy Lutzovými. Lutzovi přebývali zatím v domě Kathyiny matky. George a Kathy mi řekli, že se k tomu domu, který koupili, nechtějí ani přiblížit. Museli jsme jet *k nim* a vyzvednout si klíče. Abychom neměli při vyšetřování žádné předsudky, odložili jsme rozhovor s Lutzovými na později. Položili jsme jim nicméně několik otázek, abychom otestovali jejich

upřímnost a autentičnost. Byli naprosto autentičtí – byli totiž vyděšení k smrti. George nás požádal o jedinou věc. Pokud se opravdu chystáme jít do jejich domu, bylo by od nás velmi laskavé, kdybychom našli kupní smlouvu a přinesli mu ji. Souhlasili jsme a vydali se na místo.“

„Dům byl opravdu nádherný,“ pokračuje Lorraine a narovná si tartanovou šerpu přehozenou elegantně přes sametovou vestu. „Ed zaparkoval auto na příjezdové cestě, vystoupili jsme a obešli budovu kolem dokola, abychom zjistili, jak na nás to místo působí. Pak jsme odemkli a vešli dovnitř.“

Když jsme byli uvnitř, nejprve jsme společně s Edem prošli celý dům, jedno patro po druhém. První věc, kterou jsme zaznamenali – dům musel být opuštěn ve velikém spěchu. Na stole byl ještě perníkový domeček připravený na vánoční oslavy. Na stolech i na podlaze jsme viděli staré noviny někdy z půlky ledna 1976. Kuchyňská linka byla plná jídla, lednice byla taky plná. Ve sklepě jsme našli velký mrazák plný proviantu nejmíň za několik set dolarů. Na sušáku bylo pověšené suché prádlo. Bar byl plný nenačatých láhví různých alkoholických nápojů, skříně plné oblečení, obleky, šaty, boty, prostě všechno. Na toaletním stolku v ložnici Lutzových byla spousta šperků. Nechali tam také evidentně i památné předměty, dokonce i album rodinných fotografií, které bylo otevřené, jako kdyby si ho ještě před chvílí někdo prohlížel. Zkrátka a dobře, ten dům vypadal zhruba tak jako váš dům, když jste dnes večer odcházeli na tuhle přednášku. Pokud by si ti lidé celou tu věc vymysleli, tak by tam určitě nenechávali všechny ty věci, včetně různých cenností a předmětů, k nimž měli osobní vztah.“

„Součástí našeho vyšetřování byla i seance,“ pokračuje Lorraine. „Později jsme se do toho domu v Amityville vrátili, abychom v přítomnosti televizních kamer a nahrávacího zařízení provedli noční seanci – jak nás o to předtím požádali. Myslím, že tam nakonec bylo dohromady asi sedmáct lidí.“

„Sezení se účastnila tři psychická média, včetně mě,“ vypráví Lorraine. „Těmi dalšími byla paní Alberta Rileyová a paní Mary Pascarellaová. Jak

Mary, tak Alberta jsou mimořádně citlivá média pracující v jemném transu. Obě jsou to samozřejmě profesionálky a obě patří mezi naše milované přátele. Před seancí využil Ed náboženské provokace. Věděli jsme, že je tam přítomen nelidský duch a měl být vyprovokován konfrontací se svatými předměty. Nevěděli jsme ale, *jak* zareaguje.“

„No, k reakci skutečně došlo,“ přikývne Ed. „Něco se dělo – nebyly to sice nějaké výrazně hroživé aktivity – spíš se to odbyvalo ve formě fyzických útoků na dobrou polovinu lidí přítomných, především na ty osoby, které během seance plnily nějakou důležitější funkci. Cítil jsem různé tělesné projevy, jako třeba bušení srdce. Tyhle ‚palpitace‘, jak jsem tomu říkal, jsem cítil ještě asi tři týdny poté, co jsme ten dům navštívili.“

Nejmíň polovina z nás zažívala nebo viděla v domě jevy, které nebyly úplně normální. Takže – ačkoli seance skončila celkem fiaskem, to fiasko způsobil nějaký externí agent.“

V hledišti, poblíž postranní uličky, vstane tmavovlasá žena. „Někde jsem slyšela, že ten kněz, o němž se píše v knize o Amityville, nikdy neexistoval.“

„Madam,“ odpoví jí Lorraine. „Ten kněz, co se účastnil toho případu, je náš přítel. Velmi dobře ho známe. Nejenže se mu stalo přesně to, co je popsáno v knize, ale zažil ještě mnoho dalších věcí. Otec trpěl mnohokrát v důsledku účasti na tomto případu.“

To byla poslední otázka. Warrenovi poděkují divákům a ukončí přednášku. Jako obvykle zůstalo ale mnoho tazatelů neuspokojených. Zatímco polovina posluchačů opouští pomalu sál, druhá půlka se shromáždí kolem pódia a hrne se k Warrenovým.

„Jak víte, že ti démoničtí duchové, o nichž mluvíte, nejsou jen duchové lidí – prostě *obyčejní* duchové?“ zeptá se nějaký muž.

„Pane,“ odpoví mu Lorraine, „na začátku případu někdy nemůžete určit rozdíl mezi negativním lidským duchem a negativním nelidským duchem. Obojí se může chovat extrémně zlomyslně, a někdy tyto entity dokonce působí zároveň. Pouze démonické síly mají ale *moc* vyvolat neuvěřitelné

jevy, jako jsou vznícení různých předmětů, exploze, dematerializace, teleportace nebo levitace velkých předmětů. V případě posedlosti to dá duch navíc jasně najevo. On *řekne*, kdo je. Někdy prozradí své jméno. Pokud posloucháte zvukové záznamy posedlých osob, neměl byste mít problém určit rozdíl mezi lidským a nelidským duchem.“

„A proč tady ty záznamy nepustíte?“ navrhně jedna žena.

„Dřív jsme posluchačům ty záznamy přehrávali,“ odpoví Lorraine, „ale ve velké skupině lidí je velké procento osob s příliš receptivní psychikou. Kdybychom je vystavili skutečným jevům, na některé by to mělo negativní účinek.“

Warrenovým trvá ještě celou hodinu, než se dokáží dostat ze sevření davu posluchačů a opustit budovu.

Večer po přednášce relaxují Ed a Lorraine doma s přáteli. Proč vlastně zodpovídají při svých přednáškách tolik otázek?

„Otázky jsou součástí programu,“ odpoví Lorraine. „Když skončíme přednášku, necháme vždycky prostor pro otázky, aby se všichni dozvěděli vše, co je třeba. I když se někdy stane,“ zažertuje Lorraine, „že se uprostřed noci probudím a slyším v dálce hlas: ‚Ještě jednu otázku, prosím.‘ Ty přednášky chápeme jako ulici, ve které se jezdí oběma směry. Lidé za námi chodí, aby si nás poslechli, protože je to zajímavá. My jim na oplátku nabízíme skoro dvouhodinový brífink. Myslím, že to tak můžete klidně nazvat. Je to jakási informační porada týkající se spirituálních jevů. Nejdřív mluvíme a pak probíhá komunikace prostřednictvím otázek. Svou roli chápeme především jako informační a vzdělávací. To je důvod, proč odpovíme na všechny otázky.“

Proč se dnes lidé tolik zajímají o duchy a nadpřirozené jevy?

„Lidé se vždycky zajímali o okultismus,“ odpoví Lorraine. „Ale v posledních deseti letech se na veřejnosti objevilo *tolik* informací o působení duchů a výskytu nadpřirozených fenoménů, že je pro mnohé obtížné se s nimi nějak vyrovnat. Ať jste kdekoli, všichni tam četli minimálně *Exor-*

cistu. Mají také informace o naší účasti na případu Amityville. A chtějí se dozvědět víc. Chtějí třeba vědět, jak a proč k těmto jevům dochází a co je za nimi. Argument, že duchové jsou iluze nebo že to je nějaký psychologický trik, už dnes před nimi neobstojí. Lidé chtějí znát pravdu, i když odpověď na jejich otázku nemusí být vždycky příjemná.“

Warrenovi se pak úplně střízlivě a věcně rozhovoří o existenci duchů. Jak odpovědět na námitku, že nic takového neexistuje?

„V současnosti ani v minulosti nenajdete člověka, který by dokázal *vyvrátit* existenci nadpřirozena,“ prohlašuje Ed. „Ale zároveň skoro každý člověk, kterého by předvolali k soudu, by mohl prohlásit, že duchové existují, že existují různá zjevení, že existují strašidelné domy, nadpřirozené fenomény nebo démoničtí duchové.“

Ed ukazuje fotografii pořízenou v jednom ze strašidelných domů, na níž je něco, co vypadá jako duch malého chlapce.

„Tohle ale nebyl lidský duch,“ řekne Ed a kroutí přitom hlavou. „Byla to spirituální bytost, která tehdy ovládala dům a jeho okolí a objevovala se v různých převlecích a podobách. Nakonec tu ale byl jeden společný jmenovatel. Jak vidíte na obrázku, ten chlapec nemá oči. To je charakteristická známka démonična. Kdykoli se podobná entita projevuje, vždycky se objeví nějaká vada – v jejím vzezření je vždy něco nepřirozeného. Někdy je ona vada tak nápadná, že ji na první pohled ani nepostřehnete, ale vždycky tam je.“

Pokud bychom měli uvést nejdůležitější poselství, které se Ed a Lorraine Warrenovi snaží lidem předat, pak je to skutečnost, že okultismus je vždy spojen s nějakou nehodou, incidentem či nešťastnou událostí, k nimž po čase dojde. „V posledních deseti letech,“ říká Ed, „asi stonásobně vzrostl počet prováděných negativních okultních praktik. Proč? Protože většina lidí prostě *neví*, že ve světě existují reálně negativní síly. Místo toho chápou okultismus jako hru, zpestření, recept na všechny problémy, které vás trápí. Jenom se podívejte, jak se k okultismu staví v dnešních novinách a časopisech – jako k neškodné novince. Proto je třeba zdůrazňovat, že to

rozhodně není neškodná, ale potenciálně velmi nebezpečná věc! V rámci našich přednášek se s Lorraine snažíme prezentovat argumenty proti tomuhle fantasmagorickému zájmu o okultismus. Ukazujeme, co okultismus ve skutečnosti je – je to ráj pro bláznů. Pro ty, kdo se o tuto oblast zajímají a chtějí se dozvědět, jak se vyhnout problémům v oblasti nadpřirozených a spirituálních jevů, se největší síla skrývá ve vědě a poznání. V poznání je nejen moc, ale i *ochrana*. Ten, kdo je předem varován, disponuje i potřebnými zbraněmi, které ho chrání.“

Po čtyřiatřiceti letech práce Warrenovi viděli a prožili úplně *všechno*: šok, hrůzu i bizarní a nepochopitelné události. Edovi a Lorraine ale vše, co viděli, dává smysl – vědí totiž, *proč* k nim dochází. Jejich život strávený zkoumáním neznámého vyústil v přesvědčení, že by se měli podělit o toto poznání nadpřirozených jevů a jejich fungování. Ale pozor! „Démonické přichází v různých formách,“ zanotuje Ed zpěvavým hlasem. „Někdy v mnohem horších, než jak jsme to popisovali dnes večer!“

„Pracujeme se všemi duchovními všech náboženství, která učí lásku k Bohu a lásku k bližnímu. Pracujeme s lidmi všech vyznání a jakékoli víry.“ – Ed Warren

Ed a Lorraine Warrenovi založili v Nové Anglii Společnost pro parapsychologický výzkum, nejstarší skupinu zaměřenou na vyhánění duchů působící v Nové Anglii.

Díky svým kresbám se Warrenovi poprvé setkali s majiteli strašidelných domů a mohli si s nimi osobně promluvit.

2. Umění a přízraky

Ačkoli to mnohým lidem přijde neuvěřitelné, démonologie i exorcismus jsou v dnešní moderní době stále praktikovány. Jenom v Severní Americe působí sedm uznaných exorcistů. Šest z nich jsou oficiální duchovní či vysvěcení kněží – jsou to příslušníci hlavních světových náboženství –, sedmý je Ed Warren. Každý z nich je jedinečnou osobností a všichni zažili hrůzy, které přesahují lidskou představivost. A každý z nich žije v neustálém ohrožení života.

Jak se vlastně Ed Warren dostal k démonologii? Na otázku, jestli to bylo jeho poslání, odpovídá takto:

„Ne, myslím, že když použijete slovo poslání, zní to vždycky příliš majestátně a vznešeně,“ přiznává Ed. „Na druhou stranu si myslím, že tu práci, kterou dnes dělám, mi určitě bylo souzeno dělat. Říkám to proto, že mě už v dětství v tomhle směru ovlivnila spousta výrazných faktorů.“

„Bylo mi pět,“ vzpomíná Ed, „když jsem si poprvé uvědomil, že se ve světě děje něco neobvyklého. V domě, kde jsme bydleli, jsme měli jednu starou domáci, byla to vdova, která neměla ráda psy – a taky děti. Seděla pořád u okna a čekala, až někdo z nás zase udělá něco, co se jí nelíbilo. Když jste něco takového provedli, vyběhla ihned z domu a ječela na nás jako šílenec.“

„Asi rok poté, co zemřela, jsem byl v horním patře toho domu a zouval si boty, které jsem si bral ven na hraní. Slunce právě zapadalo a v místnosti se stmívalo. Seděl jsem na zemi, když se dveře od komory z ničeho nic samy otevřely. Uvnitř komory jsem uviděl světelný bod, zhruba ve velikosti světlušky. Zvětšoval se a během několika sekund bylo to světlo velké jako lidská postava. A pak se přede mnou naprosto nevysvětlitelně zjevil přízrak té domácí. Byla poloprůhledná a měla na sobě něco jako plášť. Mračila se a vypadala přesně tak, jako když byla živá. Pak zmizela.

Protože mi bylo jenom pět let, nevěděl jsem, jestli ta věc byla přirozená, ale něco mi říkalo, že ne, protože mě opravdu vyděsila. Když jsem to pak řekl otci, který byl connecticutským státním policistou, řekl mi, že mám zapomenout na to, co jsem viděl, a nikomu o tom nic neříkat. No, nikomu jsem to sice neřekl, ale nikdy jsem na to nezapomněl.“

Jak Ed rostl a dospíval, snažil se tyto podivné jevy pochopit a tento intelektuální zájem se stal později základem pro jeho pozdější kariéru. Jako vnímavé dítě chtěl vědět, proč k těmto zvláštním věcem kolem něj dochází a jestli mají podobné zkušenosti i ostatní lidé.

„Kromě toho, že jsem vyrůstal v domě sužovaném přítomností ducha, navštěvoval jsem také katolickou základní školu. Tehdy jsem ale rozhodně nepatřil mezi nejzbožnější žáky. Vlastně mě ani moc nebavilo chodit do kostela, protože jsem se kvůli tomu musel pokaždé převlékat do svátečního,“ pokračuje Ed. „Pokud k nám do školy ale přišel nějaký dobrý kněz nebo řádová sestra a vykládali nám o působení duchů a úkladech ďábla, měl jsem mnohem pádnější důvod naslouchat než moji spolužáci ve třídě. Už v raném dětství jsem se pokoušel pochopit, jakých podivných psychických fenoménů jsem byl ve svém vlastním domě svědkem. Už na základní škole jsem tedy získal jakousi povšechnou orientaci v metafyzické interpretaci světa. Nevěděl jsem samozřejmě, jestli jsou ty informace pravdivé nebo ne, ale stejně jsem si je důkladně zapamatoval.“

„V dětství jsem zažil i jiné věci. Můj otec byl velmi zbožný muž, chodil každý den na mši – bylo to možná díky tomu, že byl jako policista v každo-

denním kontaktu s odvrácenou stranou lidského života. Věděl jsem, že otce v tomhle ovlivnil i můj dědeček. Dědeček byl velmi zbožný muž, oddaný církvi. Když zemřel, daroval kostelu, do kterého jsme chodili, své životní úspory, které byly použity na zhotovení vitrážového okna s postavou svatého Michaela uprostřed. Jako dítě jsem do toho kostela rád chodil a pozoroval to nádherné velké okno, kterým dovnitř proudilo světlo, a přemýšlel o tom, kdo je svatý Michael. Dnes samozřejmě vím, že Michael je archanděl, který svrhl Satana z nebes, a že je patronem exorcistů.“

„Jednou z nejvíce zarážejících věcí, k nimž docházelo v mém dětství,“ vzpomíná Ed, „byly sny, v nichž ke mně přicházela jakási jeptiška a promlouvala ke mně. Když se to stalo několikrát, řekl jsem o ní otci a detailně jsem mu ji popsal. ‚Ta žena,‘ řekl mi tehdy večer otec a vypadal přitom zamýšleně ‚byla tvoje teta.‘ Nikdy jsem se se svojí tetičkou nesetkal. Zemřela ještě předtím, než jsem se narodil. Řekli mi, že to byla jeptiška, která si prošla neuvěřitelným tělesným utrpením. Můj otec o ní často říkal, že to byla světice, protože nemohl najít výraz, který by ji vystihoval lépe. Když ke mně ve snu promlouvala, řekla mi něco, co jsem pochopil až mnohem později, teprve v dospělosti. ‚Edwarde,‘ řekla mi, ‚ukážeš cestu mnoha kněžím, ale sám nebudeš nikdy kněz.‘ No, a dneska sice nejsem kněz, ale úzce s nimi spolupracuji a vedu ty, kdo si zvolili práci v oblasti démonologie a exorcismu. Čili, upřímně řečeno, má práce není nějaké vznešené poslání. Spíš bych řekl, že prostě žiju to, k čemu mě osud dovedl.“

Jen několik bloků od bydliště svého budoucího manžela vyrůstala Lorraine Moranová, předčasně vyzrálá dívka pocházející z vážené irské rodiny. Už od dětství se u ní projevoval velmi nevšední dar jasnozřivosti, díky němuž dokázala pronikat a vidět za hranice aktuálního fyzického místa a času.

„Nevěděla jsem, že používám další smysl, který ostatní lidé nemají,“ vzpomíná Lorraine. „Myslela jsem si, že všichni mají od Boha dar vnímat jako já,“ žertuje Lorraine, „tedy všemi *šesti* smysly. Když mi bylo dvánáct, zjistila jsem ale, že je to všechno trochu jinak. Chodila jsem tehdy na

soukromou dívčí školu. Slavili jsme jednou Den sázení stromků, všichni jsme byli na trávníku před budovou a stáli v kruhu kolem vykopané díry. V okamžiku, kdy zasadili sazenici do země, jsem spatřila velký vzrostlý strom. Zvedla jsem hlavu k nebi a uviděla masivní větve plné listů třepotajících se ve větru a ani mě nenapadlo, že to je jenom vize. Jeptiška, která stála vedle, mě dloubla do ruky a oslovila svým typicky přísným hlasem: „Slečno Moranová, proč se pořád díváte do nebe?“ Řekla jsem jí, že se jenom dívám na ten strom. „To chcete říct, že vidíte do budoucnosti?“ zeptala se mě se stejnou přísností jako předtím. „Ano,“ přiznala jsem. „Myslím, že ano.“

Má odpověď měla okamžitý účinek – o víkendu jsem dostala domácí vězení. Nesměla jsem se s nikým bavit, nesměla jsem si hrát, nemohla jsem vůbec nic dělat. Směla jsem jenom sedět celý den v kostele a modlit se. To bylo velké ponaučení. Když pak někdy přišla řeč na jasnozřivost, radši jsem držela jazyk za zuby.“

S odstupem času se ukázalo, že zkušenost, kterou Lorraine měla poprvé v onen Den sázení stromů, nasměroval její schopnosti k dobru tak, že se z ní mohl stát nástroj, který nakonec pomohl tisícům dalších lidí. Ačkoli Ed, stejně jako většina lidí neprojevoval nikdy žádné výraznější psychické a jasnozřivé schopnosti, kontinuální přísun psychických dat ve čtyřicátých a padesátých letech (které s Edem získávali během období zvýšeného zájmu o domy napadené duchy) způsobil u Lorraine to, že se její schopnosti jasnozření značně prohloubily. Později, v sedmdesátých letech, kdy se Lorraine podrobila testům na Kalifornské univerzitě, byly její jasnozřivé schopnosti kvalifikovány jako „vysoce nadprůměrné“.

Mohli bychom se domnívat, že manžele Warrenovy svedlo dohromady jejich společné poslání. Ed a Lorraine ale původně netušili, že se budou zabývat něčím takovým, jako jsou nadpřirozené jevy. Jak vysvětluje Lorraine – jejich poslání si je postupem času *našlo samo*.

„Já a Ed jsme se vzali, když byl ještě u námořnictva – oběma nám bylo osmnáct. Teprve po návratu z války v Pacifiku viděl Ed poprvé naše jediné

dítě – Judy, které bylo tehdy už šest měsíců. Když skončila druhá světová válka, museli jsme si stejně jako všichni ostatní začít nějak vydělávat na živobytí. Oba jsme byli zruční malíři, krajináři a oba jsme se tomu chtěli věnovat. Ed chodil už před válkou do umělecké školy v New Havenu a naše manželství začalo s tím, že se budeme živit jako umělci.“

Právě umění je ale přivedlo k výzkumu parapsychologických a paranormálních jevů. „Víte,“ pokračuje Lorraine, „hledali jsme náměty pro naše obrazy, opravdu dobré náměty, které by lidi zaujaly. Ukázalo se, že vhodným námětem by mohly být strašidelné domy navštěvované duchy. Ed vždycky našel v novinách nějaký článek o nějakém domě nebo jsme jeli do nějakého města a nechali se nasměrovat od místních lidí. Jeli jsme tam s naším starým chevroletem. Ed pak udělal kompletní skici domu i přilehlých pozemků. Mezitím si nás samozřejmě všiml majitel, sledoval nás obvykle z okna a divil se, co to tam sakra děláme. Byli jsme tehdy v podstatě ještě děti a jeden z nás pak vždycky zaklepal na dveře, ukázali jsme jim skici domu a nabídli jsme jim je výměnou za informaci o jejich domě a o tom, jaké neobvyklé úkazy se tam dějí. Pokud byl ten příběh dostatečně zajímavý, ten dům jsme namalovali a zařadili do naší sbírky, kterou jsme pak prodali na výstavě.“

Celkem pět let jsme strávili cestováním po celých Státech. Malovali jsme a zkoumali všechny strašidelné domy – a dodala bych, že to nebyla náhoda. Ještě předtím, než jsme se vzali, zhltal Ed každou knihu o nadpřirozených jevech, což jsem ale tehdy ještě nevěděla. Vedle malování domů si vlastně prováděl svůj vlastní terénní výzkum, dělal si poznámky a postupně také zjišťoval, v čem se knihy, které prostudoval, mýlily.“

Putování po skutečném, reálném světě bylo pro Warrenovy neocenitelným zdrojem informací, které by jim žádná univerzita nemohla nikdy poskytnout. Byli často úplně prvními badateli, kterým se podařilo prozkoumat příslušnou lokalitu výskytu nadpřirozených jevů. Na rozdíl od Eda, který se už v dětství setkal s jevy, z nichž by lidem vstávaly hrůzou vlasy na hlavě, neměla Lorraine s duchy ani s paranormálními jevy žádné

zkušenosti. Její postoj k těmto fenoménům byl přirozeně skeptický, čímž se nelišila od většiny běžných, dospělých občanů.

„Zpočátku,“ vzpomíná Lorraine, „jsem těm lidem, s nimiž jsme se bavili, moc nedůvěřovala. Říkala jsem si, že prostě jenom trpí příliš bujnou představitivostí nebo že to všechno jenom předstírají, aby upoutali něčí pozornost. Často mi přišli jako trochu vyšinutí – tehdy. Postupem času jsem jim ale uvěřila. Byli jsme na místech, která byla úplně jiná, jeden týden jsme byli v Iowě a hned další v Texasu, vždycky tam ale byla určitá podobnost, v něčem se ty příběhy, které nám ti lidé vyprávěli, dokonce shodovaly. Malovali jsme, co nám síly stačily, a nabízelí jsme přitom útěchu lidem, kteří byli často dvakrát starší než my. Podělili jsme se s nimi po každé o informace o říši duchů, které jsme během našeho putování nashromáždili.“

A co se Warrenovi v té době dozvěděli o výskytu a působení duchů? Je ten fenomén skutečný? A pokud ano, jak se takový duch projevuje?

„Většina lidí si myslí, že duchové jsou jakési mlžné přízraky, které vykukují z půdy ve starých domech,“ odpovídá Ed na otázku. „Tak to ale není. Aby se mohl duch zjevit fyzickému oku živého člověka, potřebuje fyzickou energii. Dozvěděli jsme se, že existují dva základní procesy, během nichž může lidský duch projít a dosáhnout své vlastní materializace. První způsob vyžaduje přítomnost člověka, zatímco ten druhý ne.“

Pokud nějaký lidský duch vázaný k zemi potřebuje ke svému projevení lidskou přítomnost, pak se musí podrobit vcelku složitému procesu přenosu energie. Jenom tak získá potřebnou substanci,“ vysvětluje Ed. „A většina manifestací duchů se nerodí z ničeho jiného než z lidské aury. Aura obklopuje tělo každé živé bytosti, je to jakési bioluminiscenční vyzařování způsobené přirozeným vybíjením energie z těla. Jasnozřiví lidé, jako je Lorraine, dokáží, číst lidskou auru, která se projevuje ve třech vrstvách – odráží tělesný, emoční a duchovní stav člověka. Duchové čtou auru také,“ poznamenává Ed. „A individuální aura člověka může konkrétního ducha buď přitahovat, nebo odpuzovat. Duch z tohoto bioluminiscenč-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Démonologové***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.